

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

“விநாசகாலே விபரீத புத்தி:”

(ஸ்ரீபெரும்பூதூர் வியாகரண சிரோமணி, வேதாந்த வித்வான் திருநீர்மலை கோமடம் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்.

37, மணவாளமாமுனிகள் ஸன்னிதி வீதி.)

நாற்பது தந்தநாமே இருபது தருவோமின்று.

1. ஆசார்யத்ரோஹம் செய்வதை ஒப்புக்கொண்டு, அப்படி ஆசார்யத்ரோஹம் செய்யவேண்டியது அவசியந்தானென்றும், எம்பெருமானார் காலத்திலே யஜ்ஞமூர்த்தி யாதவப்ரகாசாதிகள் தங்கள் தங்கள் ஆசாரியர்களைத் த்ரோஹம்செய்து வந்துசேர அவர்களை நாம் கொண்டாடவில்லையா? பட்டர்காலத்திலே மாதவாசார்யர் ஸ்வாசார்யத்ரோஹம் செய்து நஞ்சீயராக வந்துசேர அவரை நாம் கொண்டாடவில்லையா? அதுபோல எங்கள்மடம் ஆதியிலே மணவாளமாமுனிகளைத் தெய்வமாகக் கொண்டிருந்தாலும் நாங்கள் அந்த யஜ்ஞமூர்த்தி முதலானருடைய ரீதியிலே ஸ்வாசார்யரான மணவாள மாமுனிகளைத் த்ரோஹம் செய்து நிற்பது யுக்தந்தானென்றும் எழுதிக்கொண்ட மடம் இப்போது பச்சையாகவே ஆசார்யதுஷ்டியில் இறங்கிவிட்டது; இதுதான் விநாசகாலே விபரீத புத்தி: என்பது. இவர்களிடத்தில் நல்ல வித்வான்கள் இல்லாமற்போகவில்லை. அவர்கள் ப்ரமாணிகர்களாயும் பாப லீருக்களாயுமிருக்கையாலே அவர்களில் யாரும் இவர்களது நிர்ப்பந்தத்திற்கு இணங்காமையாலே இன்னொன்றையானென்று காட்டாமல் தி. ஸ்ரீநிவாஸன் என்றவொரு பொய்ப்பெயரால் சந்திரிகா விமர்சமென்று வெளியிட்டு மணவாளமாமுனிகளை அதிமாத்ரமாக துஷிக்கக் கைதேர்ந்துவிட்டது மடம். முன்புவந்த நாவல்பன்றிக்குட்டி கூராமணபத்ரிகையோடு தொலைந்தது.

2. எதைப்பற்றியும் நமக்குச்சிறிதும் வருத்தமில்லை. சாஸ்தீயவிஷயங்களைப் பூப்பறித்தாற்போலே யெடுத்துக்காட்ட சக்தியற்றவர்களுக்கே கோபதாபங்கள் மேலிடுவதும் ஆசார்யாபசாரப்படுகுழியிலே வீழ்வதும் அவர்ஜநீயமாகும். எத்தனை விஷயங்களைப்பற்றி எத்தனைகாலம் விசாரம் நடந்தாலும் சோம்பாமல் சாஸ்த்ரங்களையும் ததநுஸாரிப்ரமாணங்களையும் சோனைமாரியாகச் சொரியவல்ல ஸ்வாமியின் திருவடிவாரத்திலே வாழும் பாக்கியம்பெற்ற நமக்கு மடத்தின் மடத்தைக் கைப்பற்றவேண்டிய அவசியம் சிறிதுமில்லை. இவர்கள் துஷிக்கும் ஸத்விஷயங்கள் ஒருகாலும் துஷ்டமாகாது என்பதையும், இவர்கள் பூஷிக்கும் துர்விஷயங்கள் வர்ஷசதமானாலும் துஷ்டமாகியே நிற்கும் என்பதையும் நாம் ஸ்பஷ்டமாக நிரூபிக்கும்வற்றை அவரவர்கள் தீர்க்காயுஸ்ஸுக்களாயிருந்து கண்டு களிக்கவேணும்.

3. மணவாளமாமுனிகளின் யதிராஜவியம்சதியின்மேல் இவர்கள் கூறும் துஷ்டனை எள்ளளவும் நிற்கமாட்டாதென்பதையும், இவர்கள் கொண்ட 'ஊசப்பழையது' என்று ப்ரவித்தமான வாதாசனப் பாட்டு முதலானவற்றில் ஸ்வாமிபோல்வார் காட்டியுள்ள அவத்யம் சந்திரஸூரியர்கள் உள்ளவரையில் நிலைநின்றே கிடக்கும், பிரளயம் வந்தாலும் அழியாது என்பதையும் நம்முடைய நிரூபணங்களினால் கண்டு நிரூபணங்கள் களிப்பார்களாக.

4. உலகம் திண்ணமாக எண்ணவேண்டியதொன்றுண்டு; மடமோ மடங்கொண்டவர்களோ ஸத்ஸம்பிரதாய ஸதாசார்ய துஷ்டனையாக எதுஎழுதி வெளியிட்டிருந்தாலும் அது மறுநாளே தீயினில் புக்க துசாகஆகிவிடுமென்பதில் சந்தேஹமில்லை. அப்படியேயன்றே ஆகிவருகிறது. நம் ஸ்வாமி இந்த விபூதியிலெழுந்தருளியிருக்கிறவரை அவருடைய தேஜஸ்வினால் இது நடந்தே தீரும். ஆனால் பிறரது துஷ்டனைக்காகிதங்களைப் பார்ப்பவர்களெல்லாரும் நம்முடைய வெளியீடுகளையும் ஸ்வாமியின் பிரசுரங்களையும் நியமேந பார்க்க நேராதாகையால் அப்படி பார்க்கப்பெறாத சிலர் மடத்தின் நிக்கைத்

கந்தைகள் உயிரோடிருப்பதாக பிரமிக்கக்கூடும். சபதம்செய்து சொல்லுகிறேன் திடமாக; அப்படி ஒருவரும் பிரமிக்கவேண்டாம். மடத்தின்சார்பில் வெளிவருகின்ற ஒவ்வொன்றும் அடுத்த கூணத்திலேயே திருவாய்ப்பாடிக்குச்சென்ற புத்தநாசகடயமலார்ஜூநவதஸகபித்தாதிகளான தீப்பப்புகளின் கதியையடைந்திட்டதாக அறுதியிடுக. பிறரின் அபப்ரம்சக்கந்தைகள் ஐந்துநிமிஷமும் ஜீவித்திராது.

5. “ வாசா யதீந்த்ர! மஸூ வபுஷாச யுஷ்மத்..... ” என்ற யதிராஜவிம்சதி ஸ்ரீஸூக்தியில் இவர்கள் சொல்லுகிற தூஷணைக்கு இவர்கள் ஏதாவது சாஸ்த்ராதாரம் காட்டினார்களோ? காட்டுகிறார்களோ? காட்டப்போகிறார்களோ? இல்லை. ஒரு ப்ரயோகத்தை தூஷிப்பதென்றால் வியாகரண சாஸ்த்ரம்காட்டி தூஷிக்கவேணும். ஸூத்ரமோ வார்த்திகமோ மஹாபாஷ்யாதிவ்யபதேசங்களோ ஏதேனுமொன்று காட்டவேண்டாம். இவர்கள் அதைவிட்டு வழிப்போக்கனுடைய ஒரு வார்த்தையை, அதிலும் ஒரு அர்த்தமுமில்லாத அபத்த வார்த்தையைத் தலையானப்ரமாணமாகக் காட்டுகிறார்கள்.

6. அதாவது, *हे राम! त्वदनुग्रह एव—* ஹே ராம! ந்வதநுக்ருஹ ஏவ * என்றொரு வார்த்தையைக் காட்டுகிறார்கள். இதற்கு ஒரு பொருளும் கிடையாது, இது அபப்ரம்சம் என்பதை ஸாதாரணமாகக் காவ்யம் வாசிக்கிற பிள்ளைகளும் எளிதாக அறிவார்கள். க்ருஹம் என்று வீட்டுக்குப்பெயர். அநுக்ருஹமென்றால் என்னவோ? இனிமேல் இவர்கள் “ அப்படியில்லை, அது தவறுதலாக விழுந்து விட்டது, அதை இப்படியாகத் திருத்திக்கொள்ளுங்கள் ” என்பார்கள். எப்படி திருத்திக்கொண்டாலும் அது வழிப்போக்கன் வார்த்தையையொழிய சாஸ்த்ரப்ரமாணமுமன்று, ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்தியுமன்று என்பது கல்வெட்டு. *அகிஞ்சநோநந்யகதிச் சரண்ய! ந்வத்பாதமூலம்* *ந்ரிவிக்ரம! ந்வச்சரணும்புஜ்ந்வயம்* இயாதிமஹாசார்ய திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளை யெடுத்துக்காட்டலாமாயிருக்க, அவற்றைவிட்டு அர்த்தமற்ற அபசப்தங்களை—வழிப்போக்கன் பேச்சுக்களைக் காட்டுகின்ற மடத்தின் கருத்து என்னவென்றால், “ பூர்வசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளிலே பிரவேசிக்க நமக்கு அதிகாரமில்லை; அவை முழுதும் நமக்கு விபரீதங்களே, விருத்தங்களே; ஆகவே அவற்றைத் தொடாமல் வழிப்போக்கன் வார்த்தைகளையே காட்டிநிற்போமாகில் ஒருவாறு பிழைத்து விடலாம் ” என்பதே. எந்த வழியிலும் இவர்கள் பிழைக்க வழியில்லையென்பதுதான் உண்மை. இதுதான் சீமைத்தீர்ப்பாகும்.

7. சாஸ்த்ரார்த்த வாதங்களில் முதன்மையாக வேண்டியது ப்ராமாணிகத்வம். எதிர்த்தலையில் வெளிவரும் விஷயங்களை அநுவதிக்க நேரும்போது மாறுபாடில்லாமல் உள்ளபடியே அநுவதிப்பது முதன்மையான பிராமாணிகத்வம். பட்டரும் ஆழ்வானும் அஸாதூப்ரயோகம்பண்ணினாரென்று சாஸ்த்ரார்த்த சந்த்ரிகையில் எழுதியிருப்பதாக இப்போது மடம் எழுதுகிறது. இது மிகவும் தவறான அநுவாதம். பட்டப்ரயோகமும் ஆழ்வான்ப்ரயோகமும் எப்படி ஸாதுவோ அப்படியே *யுஷ்மத் பாதாரவிந்த ப்ரயோகமும் ஸாதுவானென்று எழுதப்பட்டிருக்கிறதையொழிய வேறுவிதமாக இல்லை. *பக்திதேபி லக்ஷநே நசாந்தோ வ்யாதிஃ* என்கிற கதையாய் இவர்கள் எவ்வளவுதரம் அப்ராமாணிக வழியிற்சென்றாலும் உய்யும் வகையில்லை. அதனை க்ரமேண உபபாதிக்கிறேன்.

8. ஸ்ரீகுணரத்நகோசத்தின் முடிவு ச்லோகத்தில் *யுஷ்மத்பாதஸரோருஹாந்தரஜஸ் ஸ்யாம* என்றவிடத்து மடம் செய்கிறவாதம் சாஸ்த்ரஜ்ஞ கோஷ்டியில் விலைசெல்லாது. பட்டருக்கு திவ்ய தம்பதிகளினுடைய திருவடிகளே ப்ராப்யங்களாதலால் அந்த தம்பதிகளை யுத்தேசித்து *யுஷ்மத்பாத* என்று ப்ரயோகித்தார் என்பது படித்தவர்கள் எழுதுமதன்று. சாப்தபோதம் முதலானவை ச்ரூயமாணமான சப்தத்திற்குத்தகுதியாக உண்டாகுமேயல்லது வெளிப்ரயோகத்திலில்லாமல் நெஞ்சுக்குள்ளே கிடக்கிற சப்தங்களுக்கும் சேர்ந்து உண்டாகமாட்டாது. *யுஷ்மத்பாதஸரோருஹ* என்பதைக் கொண்டிருக்கிற ச்லோகமானது பிராட்டியொருத்தியை நோக்கிச் சொல்லுவதேயன்றி தம்பதிகளை நோக்கிச் சொல்லுவதன்று. ஸ்ரீகுணரத்நகோசத்தில் சில ச்லோகங்களில் ஸம்போதநம் கிடையாது.

ஆயினும் கீழ் ச்லோகத்திலிருந்து அது வருவித்துக் கொள்ளப்படுகிறது. *ஆமர்யாதமகண்டகம் ஸ்தநயுகம்* என்ற ச்லோகத்தில் ஸம்போதநமேயில்லை. இது யாரைநோக்கிச் சொல்லுகிறதென்பதே தெரியாமலிருக்கிறது. ஆயினும் முன்பின் ச்லோகங்களிலிருந்து ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரே! என்று அநுஷங்கித்துக் கொள்ளுகிறோம். அப்படியே ப்ரக்ருதமான முடிவு ச்லோகத்திலும் ஸம்போதந மில்லை. கீழ் ச்லோகத்திலிருந்து அம்ப! என்று கொண்டு கூட்டிக்கொள்ளுகிறோம். இந்த ச்லோகத்தில் த்வம் த்வம் என்று பலகால் அருளிச்செய்திருக்கையாலே ஸ்ரீரங்கநாயகியொருத்தியை நோக்கிச் சொல்லுகிற வார்த்தையையொழிய, தம்பதிகளைப்பற்றினதாகச் சொல்லுவதற்கு அவகாச லேசமுமில்லை. பட்டருக்குப் பிராட்டியின் பாதஸரோருஹம்போலே பெருமானுடைய பாதஸ ரோருஹமும் உத்தேசயந்தானையென்கிற வாதம் அக்ஷராஸ்யர் செய்யுமதன்று. சப்தத: பெருமானைப் பற்றின ப்ரஸக்தியேயில்லை. சரமபாதத்தில் த்வம், த்வம், பவ, ஸ்ரீகுரு என்கிற ஏகவசனங் களானவை பெருமானையிங்குப் பிடித்திழுப்பதைக் கணமாகத் தடை செய்யக்கூடியவை. தம்பதிகள் விவக்ஷிதர்களாயிருந்தால் த்வம் என்பதைவிட்டு யுவாம் என்றன்றோ ப்ரயோகித்திருப்பர். முன்னிரண்டு பாதங்களில் பிராட்டி மாத்திரம் விஷயம், மூன்றாவது பாதத்தில் தம்பதிகள் விஷயம், நான்காவது பாதத்தில் (மறுபடியும்) பிராட்டிமாத்திரம் விஷயம் என்றிப்படி பேசுவது மடங்களுக்கே தகும்.

9. இந்த ச்லோகத்தில் ஸம்போதநம் அவசியம் வேண்டியிருக்கிறது. அது மூலத்தில் இல்லாமை யால் முன் ச்லோகத்திலிருந்து (அம்ப! என்று) அநுஷங்கம் செய்துகொள்ளப்படுகிறது என்றோம். இதுதான் பொருத்தமானது. இதைவிட்டு (ஹேலக்ஷ்மீலக்ஷ்மீநாதேள! என்று) திவ்யதம்பதி வாசக பதமொன்றை அத்யாஹாரம் செய்து கொள்ளுகிறோமென்கிறது மடம். இதுவொரு அடம். அப்படியே செய்து கொள்ளட்டும். அப்படி அத்யாஹரித்துக்கொள்ளுகிற ஸம்போதநபதம் ச்லோகம்முடிய நிற்க வேண்டாவோ? இரண்டேழுக்கால் பாதம்வரையில் அந்த ஸம்போதநத்தை வைத்துக்கொள்ளுகிறோம்; பிறகு அதைத் தள்ளிவிட்டு வேறொன்றைப் பிடித்திழுக்கிறோம் என்கிற இந்த ஜடமடஜாட்டியம் திருவெவ்வுளுரொன்றில்தான் விலைசெல்லும்.

10. “லோகத்தில் புரோவாதசப்தஸமாநவசனமாகவேயன்றோ அநுவாதசப்தப்ரயோகம் ஸாது வாகக் காண்கிறது” என்று மடம் எழுதியிருப்பது அங்கீகரிக்கத்தகுந்ததுமன்று மறுக்கத்தகுந்தது மன்று. லக்ஷ்யலக்ஷணசிக்ஷுபண்ணுவதற்காகவே பிறந்த பட்டிகாவியத்தை இவர்கள் கண்டுமறியார்கள் கேட்டுமறியார்கள். அதில் சிலப்ரயோகங்களை யெடுத்துக்காட்டுகிறோம். அதில் 135-ஆம் ச்லோகம் *அஸ்மாகமுக்கம் பஹுமந்யஸே சேத்* என்பதில் இரண்டாவது பாதத்தில் *மயிஸ்திதே* என்றுள்ளது. இங்கு புரோவாதசப்தஸ்தவசனம் (அஸ்மாகம் என்கிற) பஹுவசநம். அநுவாத சப்தஸ்தவசனம் (மயி என்கிற) ஏகவசநம்.

11. மேலே 174-ஆம் ச்லோகம்—“मम रावणनाथाया भगिन्या युवयोः पुनः । अयं तापसाद् ध्वंसः क्षमध्वं यदि वः क्षमम्” || என்பது. இங்கு புரோவாத சப்த வசநம் (யுவயோ: என்ற) த்வவசநம். அநுவாத சப்த ப்ரயோகம் (வ:) என்று பஹுவசநம். (வாம்) என்று த்வவசநமாகவே ப்ரயோகிக்க ளைகரியமிருந்தும் (வ:) என்று பஹுவசநப்ரயோகம் கவியினால் வேணுமென்றே செய்யப்பட்டிருக் கிறது. இவ்விடத்து வியாக்கியானத்தில் “युष्मदि गुरावेकेषामिति बहुवचनम्—யுஷ்மதி குராவே கேஷாமிதி பஹுவசநம்” என்று ப்ரமானோபந்யாஸ பூர்வகமாக பஹுவசந உபபத்தி யெழுதப் பட்டிருக்கிறது. இங்கெடுத்த ப்ரமாணம் காசிகா வ்ருத்தியிலுமுள்ளது, மிதாக்ஷரையிலுமுள்ளது, யதிராஜவிம்சதி வ்யாக்ஷ்யாநகாரர்களான பூருவர்களும் இதை யெடுத்துக்காட்டியுள்ளார்கள்.

12. ஸ்ரீகுணரத்ந கோசத்தில் (23) *ஆஜ்ஞாநுக்ரஹ பீமகோமல ச்லோகத்தில் *ஸ்ரீரங்கேச்வர கேஹலக்ஷ்மி!* என்று பிராட்டிக்கு மாத்திரமே ஸம்போதனமிட்டு, உடனே *யுவயோராஹு ராஸ்தாந ரத்நம்* என்கிறார். இந்த ச்லோகத்திற்குள் எம்பெருமானுடைய ப்ரஸ்தாவமில்லாதிருக்கவும் அவனை யும் சேர்த்து யுவயோ: என்றபடியாலே புரோவாதாநுவாத வசநஸாம்ய சிகைக்ஷ பண்ணுமவர்கள் இதையும் துஷித்தவர்களாவர்.

13. கிம்பஹுநா? *யுஷ்மத்பாத ஸரோருஹ* என்ற பட்டர் ப்ரயோகத்திற்கும் யதிராஜவிம்சதி ப்ரயோகத்திற்கும் அனுமாத்ரமும் வாசி நிருபிக்க முடியாது. *யச்சோபயோஸ் ஸமோ தோஷ: பரிஹாரோபி வா ஸம:* என்பதையே நினைக்கவேண்டும் மடம். இனி மடத்தின் வழியிலேயே சென்று பேசுவோம். ஸ்ரீகுணரத்நகோச ச்லோகத்தில் தம்பதிப்ரஸ்தாவம் சிறிது மில்லாதிருக்க அதை யிழுத்துக் கொள்வது எதற்காகவென்றால் *யுஷ்மத் ப்ரயோக ஸௌஷ்டவத்திற்காக என்றல்லது வேறொன்றும் சொல்லப்போகிறதில்லை. அப்படியே, (யநீந்ந்ர! யுஷ்மத்) என்றவிடத்திலும் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் ஆளவந்தார் முதலான பூர்வயதிகளும் விவக்ஷிதர்களுண்டு கொள்வதற்கு என்ன தடை? லக்ஷ்மணர்ய! என்னமல் யநீநாம் இந்ந்ர! என்று பல வ்யக்திகளுக்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞாபனம் செய்திருக்கையாலே மடத்தின் கொள்கைப்படியாகவும் உபபத்திபெற ஒரு குறையுமில்லை.

14. ஸ்தோத்ராத்நத்தில் *யந்மூர்தநி மே ச்ருதிரிஸஸ்ஸு ச பாதி, யஸ்மிந் அஸ்மந் மநோரதபதஸ் ஸகலஸ் ஸமேதி* என்றுள்ளது இங்கு மே என்பது புரோவாதம். அஸ்மந் என்பது அநுவாதம். “**असच्छब्द इह अनुबन्धिसहित स्वात्मपरः**” என்று ஸ்தோத்ர பாஷ்யம். இங்கே அநுபந்திஸஹித ஸ்வாத்மவிவகைக்ஷ பண்ணின ஆளவந்தார் முதலிலேயும் இப்படி விவக்ஷித்து (யந்மூர்தநி ந:) என்று எளிதாகப் பணித்திருக்கலாமே, அதில் என்ன குறைகண்டு அங்கு மே என்றார்? என்று கேட்டால் மடம் வாய் திறக்குமோ? புரோவாதம் அநுவாதம் என்று மலையேறி யெலி பிடித்து வந்து பேசுவதெல்லாம் பறந்தோடிப்போமே. இப்படியாகவுள்ள பல விஷயங்கள் க்ரமேண வெளிவரும். அத்தமமான லோகோபகாரத்திற்குத்தானே மடம் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டது. இந்த கங்கணத்தை நீண்ட காலம் தாங்கிக்கிடப்பது நலம்.

15. ஈஞ்சமேட்டில் வெள்ளை சாத்துப்படி ரங்கநாதையங்காரொன்றொருவரிருந்தார். அவருக்கு அக்கிலிபிக்கிலிஸாஹித்யமுண்டு. ஸ்வசசந்தம் சீமாச்சார்ஸ்வாமி யென்கிற வொரு ஜ்ஞாநாதிகர் பரம பதிக்க, அவருக்கு இவர் சரமச்லோகம் எழுதினார். லோகத்தில் சரமச்லோகத்தைக் கண்ட வுடனே அவரவர்களுக்கு அமுறை வரும். இந்த இஞ்சி ரங்கநாதையங்கார் பண்ணின சரமச்லோகத்தைக் கண்டு எல்லாருக்கும் சிரிப்பு வந்தது. இவர் செய்த சரமச்லோகத்தில் “**श्रौतं कर्म कुवस्तु ते प्रसरणं सार्तं कुतसे कथा—**ச்ரௌதம் கர்ம! குதஸ் து தே ப்ரஸரணம் ஸ்மார்த்தம் குதஸ் தே கதா” என்று எழுதிக்கிடந்தது. ச்ரௌதகர்மமே! இனி யுனக்கு ப்ரசாரமேது? ஸ்மார்த்தகர்மமே! இனியுன் பேச்சே கிடையாது என்று இதற்கு அர்த்தம். இதில் கர்ம! என்பது ஸம்புத்தி. அதற்கு ச்ரௌதம் என்பதும் ஸ்மார்த்தம் என்பதும் விசேஷணம். விசேஷ்யம் ஸம்புத்தியாயிருந்தால் விசேஷணமும் ஸம்புத்தியாயிருக்க வேணுமென்கிற இச்சிறு விஷயங்கூட இந்த வெள்ளை சாத்துப்படி ஐயங்காருக்குத் தெரியாது பாவம்! இதை மஞ்ஜுபாஷிணியிலே பிரகரிக்கச் சொல்லி ஸ்வாமியிடம் கொடுத்துவிட்டு பிறகு திண்டாடித் தெருவிலே நின்றவாறு எத்தனை ஜன்மமெடுத்தாலும் மறக்க முடியாது சாமிக்கு. ச்ரௌதம் என்றதும் ஸ்மார்த்தம் என்றதும், கர்மவிசேஷணமல்ல, ப்ரஸரண விசேஷணம்; ஹே கர்ம! தவ ச்ரௌதம் ப்ரஸரணம் குத: ? ஸ்மார்த்தம் ப்ரஸரணம் குத: என்று விவகைக்ஷ என்று ஸமர்த்திக்கப் புருந்து திண்டாடி நின்றதும் ஒருபெரிய பாரதம். இப்படிப்பட்ட வொரு அக்கிலிபிக்கிலி, ஸர்வதோமுக

நிஷ்கல்மஷ விஜ்ஞாநவீந் துவான விசதவாஃசிகாமணிகளை நிஷ்காரணமாக நிந்திக்கப் புறப்பட்டுவிட்டது விநாசகாலே விபரீத புத்தி: என்னத் தகுமத்தனை. இந்த மேடு இனி கர்மேண பரிபவப்பட்டே நிற்கும்.

16. மற்ரென்று மெழுதுகிறது மடம்; தென்கலை ஸம்பிரதாயஸ்தனாயிருந்த ஒருவன் வடகலையில் சேர்ந்து கொண்டு தென்கலையிலுள்ள தோஷங்களை யெல்லாம் தெளிவாகக் காட்டி (வித்வான்? மநோரமை) என்றொரு க்ரந்த மெழுதியிருக்கிறானும். அதை அச்சிடுவதானால் பலவருஷங்களாகுமாம். அச்சுக்கூடங்களிலும் இடம் கிடைக்காதாம். ஐயோ! இதற்காகவே ஏற்பட்டிருக்கிற மாமிலோல அச்சுக்கூடம் என்கே போய்விட்டது. ஹிந்து மதத்தை விட்டு விலகி க்ரைஸ்தவாதி மதங்களிற் புகுந் தவர்கள் ஹிந்துமத நிந்தையாக எழுதிவைத்திருக்கிற சுவடிகள் சுமை சுமையாக இருக்கின்றனவே; அவற்றையும் தலையால் சுமக்கட்டுமே மடம். என்றைக்கோ இறந்துபோனவனைப் பிடித்திழுப்பானேன்? அவனுக்கிட்ட விசேஷணம் இவர்கள் தமக்கும் பொருந்தியதுதானே. இவர்கள் தங்கள் கந்தைகளை வெளியிட்டுப் பரிபவப்படுவதை உலகம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறதே. இன்னும் பாக்குமே.

17. திரும்புண்டிகதை யொன்று எழுதுகிறது மடம். பூர்வாசார்ய நிந்தனை தவிர வேறொன்றில் லாமையாலே ஆதிவன்சடகோபரால் திட்டுச்சுவடி யென்று பரிவட்டம் கட்டப்பெற்ற வொரு நிந்தாக்ரந்திக்கு ஸாரசாஸ்த்ரமென்று பெயரிட்டு அதற்கு வியாக்கியான மெழுதுவதாகவும் பறைசாற்றி அதற்குச் சில சிறுவர்களைத் துணை கொண்டு இந்த அபத்த பஞ்சாங்கத்திற்கு அந்தச்சிறார்கள் துணை செய்ததற்காக ஜோடு சால்வை பரிசளித்ததாகவும் பிரசுரித்துக்கொண்டு, *அதிகம்பிரஸந்தர்ப்பம் ஸ்ரீமத் வசநபூஷணம்* என்று தன் முன்னோர்கள் ஈடுபட்டிருந்ததற்கு நேர்விருத்தமாக அந்தத் திட்டுச் சுவடிசுளிலே போதைப் போக்குகிற மடம் இந்த திரும்புண்டிகதையை எழுத வேண்டியது மிகவும் அவசியமே. அந்த அபத்தக்களஞ்சிய வியாக்கியானம் அச்சாகி வருகிறதாம். அது வெளியான பிற கல்லவோ இஞ்சிதின்ற மேட்டுக் குரங்கின் ஞானச்சாயம் பெருக்காமெடுத்து ஹ்ருத்தாபநாசினி நிரம்பப் போகிறது. அதுவரையிலாவது ஜீவித்திருக்கட்டும்.

18. நானாவ்யாகரணபிஜ்ஞுவித்வத் கோஷ்டிக்குத் தலைவரென்று மடம் மருண்டிருக்கிற ஒரு வ்யக்தி தத்வடிகையில் ஸ்தேம சப்தவிசாரத்தை விரலுக்குத்தகாத வீக்கமாகக் கிளப்பிவிட்டு “நநு கதம் ஸ்தேமசப்த:?” என்று கேட்டுக்கொண்டு “அந்ர ப்ரூம:” என்று வெகு ஸ்ரீமத்கம் பீரமாய் எழுதிவிட்டு “ईशानां प्रयोगानामविष्कारसिद्धये । बहुधा बहुलादीनामष्टाध्यायामुपक्रम: ॥ என்றும் *अविगीतप्रयोगेषु विगानं नैव सांप्रतम्* என்றும் எழுதிக் கைகூப்பி நின்ற அழகைக் கண்டு நானைக்கும் வையாகரணர்கள் ‘லகுகௌமுதிகூட கேட்டறியாதவர் பாவம்!’ என்று நகைக்கப் ப்ராப்தமாகியிருக்கிறது. வ்யாகரணசாஸ்த்ரத்திலே உண்மையாகப் பரிசரமப்பட்ட வர்கள் ஸ்தேமதர்ப்பணம், ஸ்தேமோல்லாஸம், ஸ்தேமஸித்தாஞ்ஜநம் என்ற ஆச்சரியமான நூல்களைப் பணித்து தங்கள் தங்களுடைய சப்த சாஸ்த்ரபரிசரமத்தை ஆவிஷ்கரித்திருப்பதையும் பார்க்கிறோம். இந்த ப்ரயோகம் சுத்தமா அசுத்தமா? என்று விசாரமெடுத்துக் கொண்டவர் சாஸ்த்ராஜ்ஞராயிருந்தால் சாஸ்திரத்தை யெடுத்துக்காட்டி ஆகேபகர்களை வாய்மூடுவிக்க வேணும். அதற்கு வழியில்லாமல், இதற்காகத்தான் அஷ்டாத்யாயியில் பஹுஸம் முதலானவற்றைப் பாணினி சொல்லி வைத்திருக்கிற ரென்று எழுதினால் இதற்குச் சிரிப்பதா அழுவதா தெரிய வில்லையே யென்கிறார்கள். ஸ்தேம சப்த ப்ரயோகம் விஜீதமா அவிஜீதமா? என்பதை சாஸ்த்ர சர்ச்சையினால் முடிக்காமலே “அவிஜீத ப்ரயோ கேஷு விகாநம் நைவ ஸாம்ப்ரதம்” என்றால் இது யார் கண்ணில் மண்ணைத் தூவுவதோ? “எங்களா சார்யர் ப்ரயோகித்த ஸ்தேமபதத்தைத் தப்பென்று சொல்பவர்களைத் தடியெடுத்தடிப்பேன்” என்று சொல்வதுபோலல்லவோ சுலோகம் செய்து விட்டார். சப்த சாஸ்த்ராஜ்ஞராயிருந்தால் இப்படி யெழுதுவரா? இப்படிப்பட்ட பேர்வழி நானாவ்யாகரணபிஜ்ஞராம். பேஷ்! உண்மையில் ஸ்தேம

சப்தத்திற்கும் பஹுலக்ரஹணத்திற்கும் ஏதேனும் ஸம்பந்த முண்டாவென்பதை ஒவ்வொருவரும் விமர்சிக்கலாம். ஏதோ கவிபண்ணத் தெரியுமென்பதே கொண்டு நிலமல்லாதவற்றிலே யிறங்கிச் சருக்கி விழுந்து பரிபவப்படவேணுமா? இவர் பதஞ்ஜலியின் அபராவதாரமாம். வாதாசனவரர் இவரென மஹாபாஷ்யம் வகை பெற்று விட்டதாம். பல பேஷ்!.

19. அந்த வாதாசனப் பாட்டை மடம் இன்னமும் கிளறி நீண்டகாலப் பரிபவத்திற்கு நிலமாக்குகின்றது. “இந்த நாள்பாட்டில் மாச்சீர் விளச்சீர் காய்ச்சீர் என்னுமிந்தச் சீர்கள் எப்படி யமைய வேண்டும்? எப்படி அமைந்திருக்கின்றன என்பதைத் தமிழ் நூல்களில் சிரமப்பட்டவர்களன்றோ அறிய அதிகாரிகள்” என்று சாஸ்த்ரார்த்த சந்திரிகையின் முதலிதழில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதைப்பற்றி மடம் வாய்திறக்கவில்லை. தமிழ்ப் பண்டிதர்களைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறதாம். தேடிப்பிடிக்கட்டும். இது எத்தனை சீர்கள் கொண்ட பாட்டு? ஒவ்வொருடியிலும் சீர்கள் செவ்விகுன்றாமே அமைந்திருக்கின்றனவா? என்பதை அலகிட்டுக் காட்டினாலன்றோ வேஷம் வெடிக்கும். அதற்கு முகமில்லையே. இப்பாட்டைப்பற்றி இப்போது என்ன எழுதியிருக்கிறதென்றால் இதைத்தான் உலகம் கவனிக்கவேண்டும். இப்பாட்டில் எவ்விதமான தப்புக்களை ஸ்வாமி எடுத்துக்காட்டினாரோ அத்தப்புகளெல்லாம் முன்னமே ஒரு அச்சுக்கூடத்தில் திருத்தப்பட்டு விட்டதாக ஒருவேஷம் போடுகிறது. வேஷமென்ன, மெய்யாகவேயிருக்கட்டும். முள்ளம்பன்றி இப்போது ஒப்புக்கொள்ளுகிற தப்பை தாதப்பன்றி வேஷத்தாலே வெளியிட்ட கந்தையில் ஒப்புக்கொண்டதா? “நாள்பாட்டில் இலக்கணப்பிழைகளிருப்பதாக உளறுகிறார்” என்று உறுமின பேர்வழி இப்போது தப்புக்களை யொப்புக்கொண்டு இது முன்னமே திருத்திவிட்டதே யென்கிறது. பூமகள்விலாச அச்சுக்கூடத்தில் ஒரு சதுர்த்தன் பார்த்துப் பரிஹஸித்துத் திருத்தினதைத் தேடிப் பார்த்து இப்போது எழுதுகிறது. இந்தத்திருத்தம் ந்ருவிம்ஹப்ரியாவில் வந்ததோ? இல்லை. இவர்கள் மடங்களிலும் க்ருஹங்களிலும் நாளைக்கும் அபத்தமாகத்தானே கோஷித்து வருகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட அந்தபரம்பரைப் பிழைகளையகற்றிப் பரிசோதிக்கத் திறமையுள்ள பண்டிதர்களைக் கொண்டு ந்ருப்ரியாவை நடத்திவரவேணுமென்று ஸ்வாமி அறிவித்திருந்தது ஹிதபுத்தியினால் தானென்பதை இப்போது உலகமுணரும். மடம் ப்ராமாணிகமாயின் இப்போது செய்யவேண்டிய தென்ன? “இந்த நாள்பாட்டு ந்ருவிம்ஹப்ரியாவில் இலக்கணத்தவறாக அச்சிடப்பட்டு விட்டது; ஸ்வாமி உணர்த்தியபின் விழித்துக்கொண்டோம்; இதோ திருத்தி வெளியிடுகிறோம்” என்ற அவதாரிகையுடன் திருத்தம் வெளியிடவேண்டாவா? இவ்வளவேயோ? சீர்களின் திருத்தம் அவசியமென்று ஸ்வாமி தெரிவித்திருப்பதையும் கவனித்துத் திருத்தி வெளியிட்டாக வேண்டாவா? அந்த ப்ராமாணிகத்வம் எங்கு வரப்போகிறது.

20. “இன்னமொரு நூற்றாண்டிரும்” என்பதற்கு முன்னே தேசிகரே! என்று பன்மையாக இருக்க வேணுமென்று சந்திரிகையில் எழுதியிருக்கவில்லை. ஆயினும் அபார்த்தக்ரஹணமே மடத் திற்குத் தலைவிதியாயிருப்பதால் அபார்த்தந்கொண்டு தேசிகனே யென்பதைவிட்டு தேசிகரேயென்று முன்னமே திருத்திக்கொண்டோமென்கிறது. மறுபடியும் தேசிகனே என்பதுதான் ஸரி என்கிறது. “உபவீதமும் ப்ராசீநாவீதமுமாயிருக்கிறது, ஒன்றும் நிலைபடவில்லை” என்ற கதை இவர்களுக்கே தரும். இதுவரை நாம் வசவுகளில் கண்ணெலுத்தாமல் விஷயங்களுக்கு மாத்திரம் விடையளிப்போமென்றிருக்கிறோம். *ம்ருதூர் ஹி பரிபூயதே* என்பது கண்டோம். உஷ்ணமுஷ்ணேந சாம்யது.

ஸ்வார்ணம்க்ருஷ்ணமசாரிஸன்னிதியிலே ஸர்வம் முடிச்சிண்டையே
நிர்லஜ்ஜ: கதமாகதோஸி மடவேஷத்திற்கெனக் கேட்டனர்.
ஸத்யம் தத்து,ததாபி தத்ஸகலமப்யத்யைவ விட்டேனஹம்
ஸர்வஞ்சாபி மடேஸ்த்விஹேதி கதயந் த்ரோஹீ சிரம் ஜீவதி.